

“मीठे बच्चे- अपार खुशी वा नशामा रहनको लागि देह-अभिमानको बिमारीलाई छोडेर प्रीत बुद्धि बन, आफ्नो चालचलन सुधार।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूलाई ज्ञानको उल्टो नशा चढ्न सक्दैन?

उत्तर:- जसले बाबालाई यथार्थ रूपमा चिनेर याद गर्छन्, दिलबाट बाबाको महिमा गर्छन्, जसको पढाइमा पूरा ध्यान छ उनलाई ज्ञानको उल्टो नशा चढ्न सक्दैन। जसले बाबालाई साधारण सम्झन्छ उसले बाबालाई याद गर्न सक्दैन। याद गर्नेले त आफ्नो समाचार बाबालाई अवश्य पनि दिन्छ। बच्चाहरूले आफ्नो समाचार दिएनन् भने बाबालाई ख्याल चल्छ- बच्चाहरू कहीं मूर्छित त भएनन्?

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जब कोही नयाँ आत्मा आयो भने पहिला उसलाई हृदय र बेहदका दुई पिताको परिचय देऊ। बेहदका बाबा अर्थात् बेहदका आत्माहरूका पिता। ती हृदयका पिता, हरेक जीव आत्माका अलग-अलग हुन्छन्। यो ज्ञान पनि सबैले एकरस धारण गर्न सक्दैनन्। कसैले एक प्रतिशत, कसैले ९९ प्रतिशत धारण गर्छन्। यो त समझको कुरा हो, सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी घराना हुन्छ नि। राजा, रानी तथा प्रजा। प्रजामा सबै प्रकारका मनुष्य हुन्छन्। प्रजा मतलब प्रजा। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यो पढाइ हो, हरेकले आफ्नो बुद्धि अनुसार नै पढ्छ। हरेकलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। जसले कल्पे पहिला जति पढाइ धारण गरेको छ, त्यति अहिले पनि गर्छ। पढाइ कहिल्यै लुकेर रहन सक्दैन। पढाइ अनुसार पद पनि मिल्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- पछि गएर परीक्षा हुन्छ। परीक्षा विना ट्रान्सफर हुन सक्दैन। अन्त्यमा सबै थाहा हुन्छ। तर अहिले पनि बुझ्न सक्छौ- म कुन पदको लायक छु? हुन त लाजले गर्दा सबैले हात उठाउँछन् तर बुझ्न सक्छन्, यस्तो म कसरी बन्न सक्छु! फेरि पनि हात उठाइदिन्छन्। यसलाई पनि अज्ञानै भनिन्छ। बाबाले त तुरुन्तै बुझ्नुहुन्छ- यो भन्दा धेरै अक्कल त लौकिक विद्यार्थीमा छ। उनीहरूले सम्झन्छन् हामी छात्रवृत्ति लिन लायक छौं, पास हुन्छौं। उनीहरूले सम्झन्छन्, टिचरले जे पढाउँछन् त्यसमा मैले कति अड्क पाउँछु? म सम्मान सहित पास हुन्छु, यस्तो कहाँ भन्छन् र! यहाँ त कति बच्चाहरूमा यति पनि अक्कल छैन, देह-अभिमान धेरै छ। आउन त यस्तो (देवता) बन्नको लागि आएका हुन् तर त्यस्तै चालचलन पनि त चाहियो। बाबा भन्नुहुन्छ- विनाश काले विपरीत बुद्धि किनकि मर्यादा अनुसार बाबासँग प्रीत छैन।

बाबा तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- ‘विनाशकाले विपरीत बुद्धि’ को यथार्थ अर्थ के हो? बच्चाहरूले नै पूरा बुझ्न सक्दैनन् भने फेरि अरूले के बुझ्छन्? बाबालाई याद गर्नु- यो हो गुप्त कुरा। पढाइ त गुप्त छैन नि। पढाइमा नम्बरवार हुन्छन्। सबैले एक समान कहाँ पढ्छन् र! बाबाले सम्झनुहुन्छ- अहिले त बच्चे छन्। यस्ता बेहदका बाबालाई तीन-तीन, चार-चार महिना पनि याद गर्दैनन्। याद गर्छन् भनेर कसरी थाहा पाउने? बाबा म कसरी चलिरहेको छु, के के सेवा गरिरहेको छु भनेर बाबालाई पत्रसम्म पनि लेख्दैनन्। बाबालाई बच्चाहरूका बारेमा कति चिन्ता रहन्छ- कहीं बच्चाहरू मूर्छित त भएनन्, कहीं बच्चाहरू मर्न त मरेनन्? कसैले त बाबालाई कति राम्रा-राम्रा सेवा समाचार लेख्छन्। बाबाले पनि सम्झनुहुन्छ, बच्चा जीवित रहेछ। सेवा गर्ने बच्चा कहिल्यै छिप्न सक्दैन। बाबाले त हरेक बच्चाको दिल लिनुहुन्छ- कुनैचाहिँ बच्चा कस्तो छ? देह-अभिमानको बिमारी धेरै कडा हुन्छ। बाबाले मुरलीमा सम्झाउनु हुन्छ, कतिलाई त ज्ञानको उल्टो नशा चढ्छ, अहंकार आउँछ अनि याद पनि गर्दैनन्, पत्र पनि लेख्दैनन् भने बाबाले पनि कसरी याद गर्नुहुन्छ? यादबाट याद मिल्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई यथार्थ रूपमा चिनेर याद गर्छौ, दिलबाट महिमा गर्छौ। कति बच्चाहरूले बाबालाई साधारण सम्झन्छन् त्यसैले याद गर्दैनन्। बाबाले कुनै आडम्बर आदि कहाँ देखाउनु हुन्छ र! भगवानुवाच, मैले तिमीलाई विश्वको राजाई दिनको लागि राजयोग सिकाउँछु। तिमीले यस्तो कहाँ सम्झन्छौ- हामीले विश्वको बादशाही प्राप्त गर्नको लागि बेहदका बाबासँग पढ्छौं। यो नशा भयो भने अपार खुशीको पारा सदा चढिरहन्छ। गीता पढ्नेहरूले भन्न त भन्छन्- श्रीकृष्ण भगवानुवाच, मैले राजयोग सिकाउँछु। उनीहरूलाई राजाई पाउने खुशी कहाँ रहन्छ! गीता पढेर पूरा गर्छन् अनि जान्छन् आ-आफ्नो कामधन्दामा। तिमी त अहिले बुद्धिमा छ- हामीलाई बेहदका बाबाले पढाउनु हुन्छ। उनीहरूका बुद्धिमा यस्तो आउँदैन। त्यसैले जो आए भने पनि सबैभन्दा पहिला उनलाई दुई बाबाको परिचय दिनु छ। भन- विश्व स्वर्ग थियो, अहिले नर्क बनेको छ। यो कलियुग हो, यसलाई कहाँ स्वर्ग

भनिन्छ र! यस्तो त भनिदैन- सत्ययुगमा पनि छौं, कलियुगमा पनि छौं। कसैलाई दुःख प्यो भने भन्छन्- नर्कमा छौं, कसैलाई सुख भयो भने भन्छन्- स्वर्गमा छौं। यस्तो धेरैले भन्छन्- दुःखी मनुष्य नर्कमा छन्, हामी त धेरै सुखमा बसेका छौं, भवन, मोटर आदि छन्, सम्झन्छन् हामी त स्वर्गमा छौं। गोल्डन एज, आइरन एज एउटै कुरा हो।

सबैभन्दा पहिला दुई पिताको कुरा बुद्धिमा बसाउनु पर्छ। बाबाले नै स्वयं आफ्नो पहिचान दिनुहुन्छ। उहाँ सर्वव्यापी कसरी हुन सक्नु हुन्छ? के लौकिक पितालाई सर्वव्यापी भनिन्छ र? अहिले तिमीले चित्रमा देखाउँछौ आत्मा र परमात्माको रूप त एउटै हो, त्यसमा फरक छैन। आत्मा र परमात्मा कुनै सानो ठूलो हुँदैन। सबै आत्माहरू हुन्, उहाँ पनि आत्मा हुनुहुन्छ। उहाँ सदा परमधाममा रहनुहुन्छ त्यसैले उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ। तिमी आत्माहरू जसरी आउँछौ त्यसैगरी म आउँदिनँ। म अन्त्यमा आएर यस तनमा प्रवेश गर्छु। यो कुरा कुनै बाहिरकाले बुझ्न सक्दैनन्। कुरा धेरै सहज छ। फरक केवल यति छ- बाबाको ठाउँमा वैकुण्ठबासी कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। के कृष्णले वैकुण्ठबाट नर्कमा आएर राजयोग सिकाए? कृष्णले कसरी भन्न सक्छन् देह सहित... म एकलाई याद गर। देहधारीको यादबाट पाप कसरी काटिएला? कृष्ण त एक साना बच्चा अनि कहाँ म साधारण मनुष्यको वृद्ध तनमा आउँछु। कति फरक छ। यो एकज भूलको कारण सबै मनुष्यहरू पतित, कंगाल बनेका छन्। न म सर्वव्यापी छु, न कृष्ण सर्वव्यापी छन्। सबै शरीरमा आत्मा सर्वव्यापी छ। मेरो त आफ्नो शरीर पनि छैन। सबै आत्माको आ-आफ्नो शरीर छ। नाम हरेक शरीरको अलग-अलग हुन्छ। न मेरो शरीर छ, न मेरो शरीरको कुनै नाम छ। मैले त वृद्ध शरीर लिन्छु अनि यिनको नाम परिवर्तन गरेर ब्रह्मा राखेको छु। मेरो त ब्रह्मा नाम होइन। मलाई सदा शिव नै भन्छन्। म नै सबैको सद्गतिदाता हुँ। आत्मालाई सबैको सद्गतिदाता भनिदैन। परमात्माको कहिल्यै दुर्गति हुन्छ र? आत्माको नै दुर्गति र आत्माको नै सद्गति हुन्छ। यी सबै कुरा विचार सागर मन्थन गर्नको लागि हुन्। नत्र अरूलाई कसरी सम्झाउने? तर माया यस्तो दुष्ट छ जसले बच्चाहरूको बुद्धि अगाडि बढ्न दिँदैन। दिनभरि फाल्नु कुरामा नै समय खेर फाल्छन्। बाबाबाट दूर गर्नको लागि मायाले कति कोसिस गर्छ। कति बच्चाहरू त टुट्छन्। बाबालाई याद नगर्नाले अवस्था अचल-अडोल हुन पाउँदैन। बाबाले घरी-घरी खडा गर्नु हुन्छ, मायाले लडाइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- कहिल्यै हार खानु हुँदैन। कल्प-कल्प यस्तो हुन्छ, कुनै नयाँ कुरा होइन। मायाजित अन्त्यमा बनिन्छ नै। रावण राज्य समाप्त हुनु नै छ। फेरि हामीले नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्छौं। कल्प-कल्प मायाजित बनेका हौं। अनगिन्ति पटक नयाँ दुनियाँमा राज्य गरेका हौं। बाबा भन्नुहुन्छ- बुद्धिलाई सदा व्यस्त राख्यौ भने सदा सुरक्षित रहने छौ। यसैलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिन्छ। बाँकी यसमा हिंसा आदिको कुरा छैन। ब्राह्मण नै स्वदर्शन चक्रधारी हुन्छन्। देवताहरूलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिँदैन। पतित दुनियाँको रसम-रिवाज र देवी-देवताहरूको रसम-रिवाजमा धेरै अन्तर छ। मृत्युलोकवासीले नै पतित पावन बाबालाई बोलाउँछन्, आएर हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस्। पावन दुनियाँमा लैजानुहोस्। तिम्रो बुद्धिमा छ आज भन्दा ५ हजार पहिला नयाँ दुनियाँ पावन थियो, त्यसलाई सत्ययुग भनिन्छ। त्रेतालाई नयाँ दुनियाँ भनिँदैन। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो हो फस्टक्लास, त्यो हो सेकेण्डक्लास। एक-एक कुरा राम्ररी धारण गर्नु छ, जो कसैले आएर सुने भने छक्क पर्नु। कसै-कसैले आश्चर्य पनि मान्छन्, तर पुरुषार्थ गर्ने फुर्सदै हुँदैन। फेरि सुनेका छन् पवित्र बन्नै पर्छ। यो काम विकारले नै मनुष्यलाई पतित बनाउँछ, त्यसलाई जित्नाले तिमी जगतजित बन्छौ। तर काम विकार उनीहरूको पूँजी जस्तै हो, त्यसैले त्यो अक्षर बोल्दैनन्। केवल भन्छन् मनलाई बस गर। तर मन अमन तब हुन्छ जब शरीरमा हुँदैन। तर मन अमन त कहिल्यै हुँदैन। कर्म गर्नको लागि देह मिल्छ भने कर्मातीत अवस्थामा कसरी रहने छौ? कर्मातीत अवस्था भनिन्छ मुर्दालाई। जीवन छँदै मर्नु अथवा शरीरबाट अलग हुनु। बाबाले तिमीलाई शरीरबाट अलग हुने पढाइ पढाउनु हुन्छ। शरीरबाट आत्मा अलग छ। आत्मा परमधाम निवासी हो। आत्मा शरीरमा आयो भने त्यसलाई मनुष्य भनिन्छ। शरीर मिल्छ नै कर्म गर्नको लागि। एक शरीर छोडेर फेरि अर्को शरीर कर्म गर्नको लागि लिनु पर्छ। शान्ति त तब हुन्छ जब शरीरमा हुने छैनौं। मूलवतनमा कर्म हुँदैन। सूक्ष्मवतनको त कुरै छैन। सृष्टिको चक्र यहाँ घुम्छ। बाबा र सृष्टि चक्रलाई जान्नु, यसैलाई ज्ञान भनिन्छ। सूक्ष्मवतनमा न सफा पोशाकधारी, न सजिसजाउ, न नाग-हार पहिरिएका शंकर आदि नै हुन्छन्। बाँकी ब्रह्मा र विष्णुको रहस्य पनि बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ। ब्रह्मा यहाँ छन्। विष्णुका दुई रूप पनि यहाँ छन्। केवल त्यो साक्षात्कारको पार्ट ड्रामामा छ, जो दिव्य दृष्टिद्वारा देखिन्छ। विकारी आँखाले पवित्र चीज देखिँदैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफूले आफैँलाई सदा सुरक्षित राख्नको लागि बुद्धिलाई विचार सागर मन्थनमा व्यस्त राख्नु पर्छ। स्वदर्शन चक्रधारी बनेर रहनु छ। फाल्तू कुरामा समय गुमाउनु छैन।

२) शरीरदेखि अलग रहने पढाइ जुन बाबाले पढाउनु हुन्छ, त्यही पढ्नु पर्छ। मायाको फोर्सबाट बच्नको लागि आफ्नो अवस्था अचल-अडोल बनाउनु पर्छ।

वरदान:- सदा उमंग-उत्साहमा रहेर मनमा खुशीको गीत गाउने अविनाशी भाग्यवान् भव
तिमी भाग्यवान् बच्चाहरू अविनाशी विधिद्वारा अविनाशी सिद्धिहरू प्राप्त गर्छौं। तिम्रो मनबाट
सदा वाह-वाहका खुशीका गीतहरू गुञ्जिरहन्छन्। वाह बाबा! वाह तकदिर! वाह मीठो परिवार! वाह
श्रेष्ठ संगमको शोभायमान समय! हरेक कर्म वाह-वाह छ, त्यसैले तिमी अविनाशी भाग्यवान् हौ।
तिम्रो मनमा कहिल्यै पनि हवाई, आई (किन, म) आउन सक्दैन। हवाईको सट्टा वाह-वाह र आईको
सट्टा बाबा-बाबा शब्द नै आउँछ।

स्लोगन:- जे संकल्प गर्छौं त्यसलाई अविनाशी सरकारको छाप लगायौं भने अटल रहने छौं।